

Aanstormende Designers

Veel jonge ontwerpers schakelen vooral de natuur in. Zij experimenteren ongeremd met ongewone materialen als algen, koeienmagen en afval. En laten de natuur zo veel mogelijk zelf het werk opknappen. Met een nieuwe esthetiek als resultaat.

PETER VAN KESTER

Billie van Katwijk

Billie van Katwijk (1994) kijkt onbevangen naar natuurlijke materialen. Zo koos zij in haar afstudeerproject *Ventri* voor koeienmagen. In samenwerking met een leerlooierij ontwikkelde zij een proces om dit slachtafval te veranderen in een alternatief voor leer. Zij liet de texturen van de vier magen die iedere koe bezit, in tact en maakte daaruit tassen met een eigen schoonheid.

In *Mudernism* experimenteerde zij met Kaamera. Een nieuw materiaal, gemaakt uit afvalwater en slijk-korrels. Kaamera betekent kameleon, omdat het veranderlijke eigenschappen bezit. Het is ontwikkeld door de TU Delft en ontwerpers gebruiken het als kleurstof of als lijm. Van Katwijk paste het toe als glazuur. Zij bestreek er keramische bekers mee, geïnspireerd op de trechterbekers die in Nederland zesduizend jaar geleden werden gebruikt. Zij omschrijft dit project als een 'hyper-prehistorische drinkervaring'.

BILLIEVANKATWIJK.COM

Ventri, leer, 2017.
Gefooidde koeienmagen.
Foto: Femke Rijerman

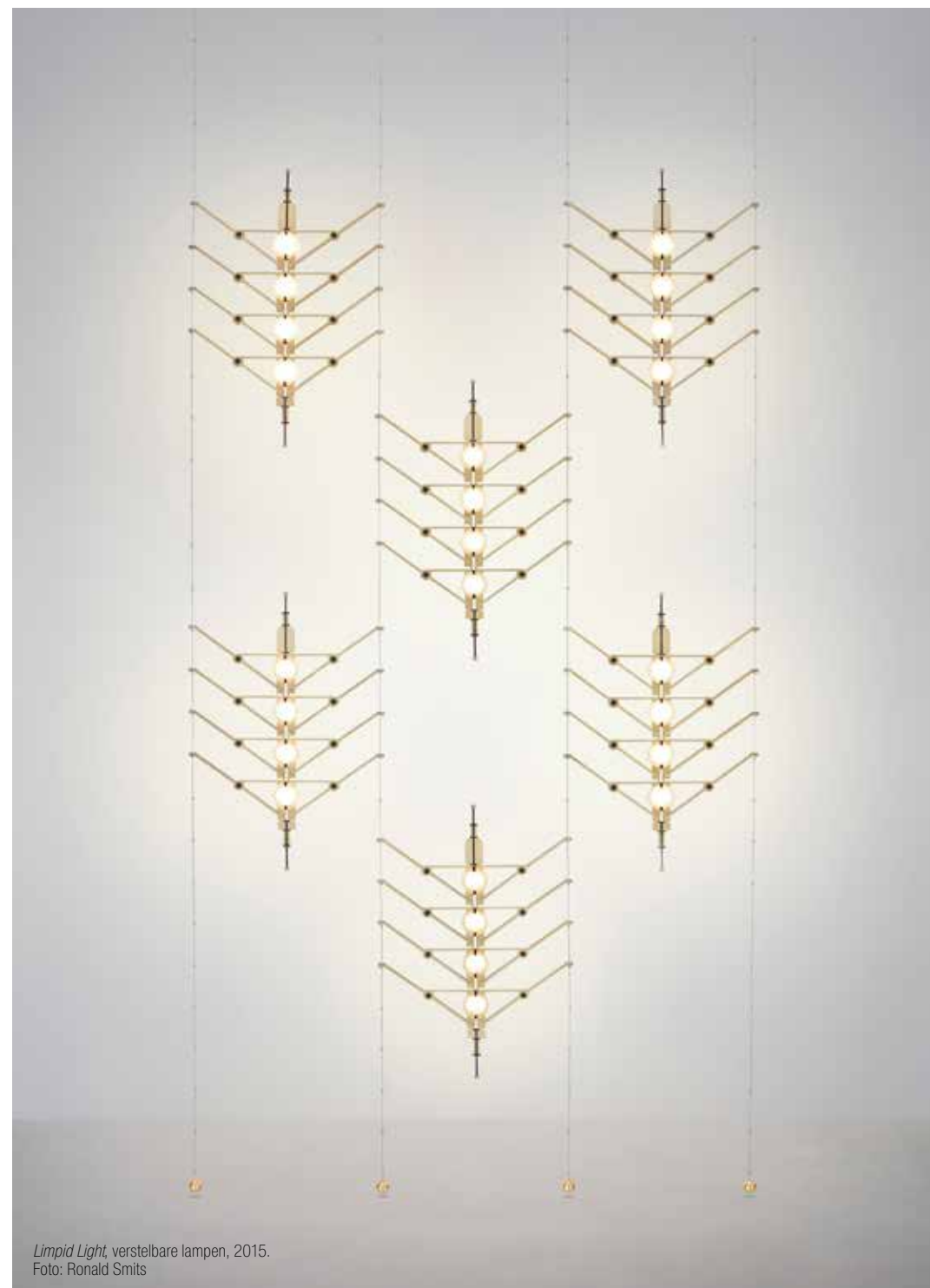
Mudernism, bekers, 2018.
Keramiek en kaamera.
Foto: Femke Poort

Studio VANTOT

“Hoewel elektriciteit niet meer uit de maatschappij valt weg te denken, wordt het in interieurs en apparaten meestal weggemoffeld. Terwijl techniek zo mooi kan zijn!”, aldus Esther Jongma (1990) en Sam van Gorp (1990) van Studio VANTOT. In hun V-V-V lampen verstoppen zij de lichtbron en elektrakabels niet, maar tonen zij de schoonheid ervan. Omdat zij laagspanning LEDs gebruiken staan de kabels nauwelijks onder stroom en kun je ze aanraken. Dat geeft hen combinatievrijheid en zo ontstonden hun bijna poëtische ‘lichtgordijnen’.

Deze aanpak keert ook terug in hun handgeblazen *Limpid Lights*. De gebruiker dimt de lamp door de lichtbron achter het gezandstraalde deel van de armatuur te trekken. Handmatig, simpeler kan nauwelijks. Geïnspireerd op zonlicht dat verandert door voorbijrijvende wolken.

VANTOT.COM

Limpid Light, verstelbare lampen, 2015.
Foto: Ronald Smits

V-V-V lamp, 2016.
Aluminium, led-componenten.
Foto: Ronald Smits

Studio Klarenbeek & Dros

“Ontwerpers moeten circulair denken over productie, waarbij innovatieve, sociale netwerken ontstaan”, vinden Eric Klarenbeek (1978) en Maartje Dros (1980). Toen zij het 3D printen ontdekten, zochten zij alternatieven voor de vervuilende kunststof die binnen dat proces wordt gebruikt. Hun *Mycelium Chair* printten zij met de wortelstructuur van paddenstoelen (mycelium) en plantaardige (afval)vezels. Het mycelium functioneert als een soort levende lijm: er groeit een recyclebare stoel die na het drogen even stabiel is als hout. Hij is aangekocht door het Centre Pompidou Parijs.

In samenwerking met Luma in Arles wisten Klarenbeek en Dros ook algen printklaar te maken. De daar ontwikkelde structuren en kleuren resulteerden in fraaie kommen en vazen, in 2018 bekroond met de Material Award. Onlangs wonnen zij voor het printen van kristallen de Swarovski Designers of the Future Award.

ERICKLARENBEEK.COM | MAARTJEDROS.NL

Mycelium Chair, stoel, 2018.
Mycelium en afvalvezels.
Foto: Klarenbeek & Dros

Algae Lab, vazen en schaaltes, 2017.
Biopolymeer van lokale microalgen en suiker.
Foto: Antoine Raab

Jon Stam en Simon Bakker

Jon Stam (1984) en Simon de Bakker (1979) van Commonplace Studio combineren design en software vindingrijk. Zo is hun *Curiosity Cabinet #1* een interpretatie van het antieke verzamelkabinet. De daarin gepresenteerde voorwerpen symboliseerden een goddelijke dan wel menselijke oorsprong. Tegenwoordig is dit onderscheid eerder fysiek en virtueel. Daarom bevat iedere lade een fysiek object plus een uitneembaar doosje met RFID tags. Leg deze naast een computer en de bijpassende digitale informatie komt tevoorschijn.

Lumière Clouds, gemaakt voor Design Days Dubai, speelt in op de rustgevende werking van het staren naar wolken. Achtentwintig lampen projecteren computergestuurde, Amsterdamse wolkfragmenten. Variërend van sereen tot stormachtig. Wie eronder staat, ervaart een poëtisch veranderende wolkenlucht. Een speelse tegenpool van de onzichtbare dataopslag die vorm krijgt binnen the Cloud.

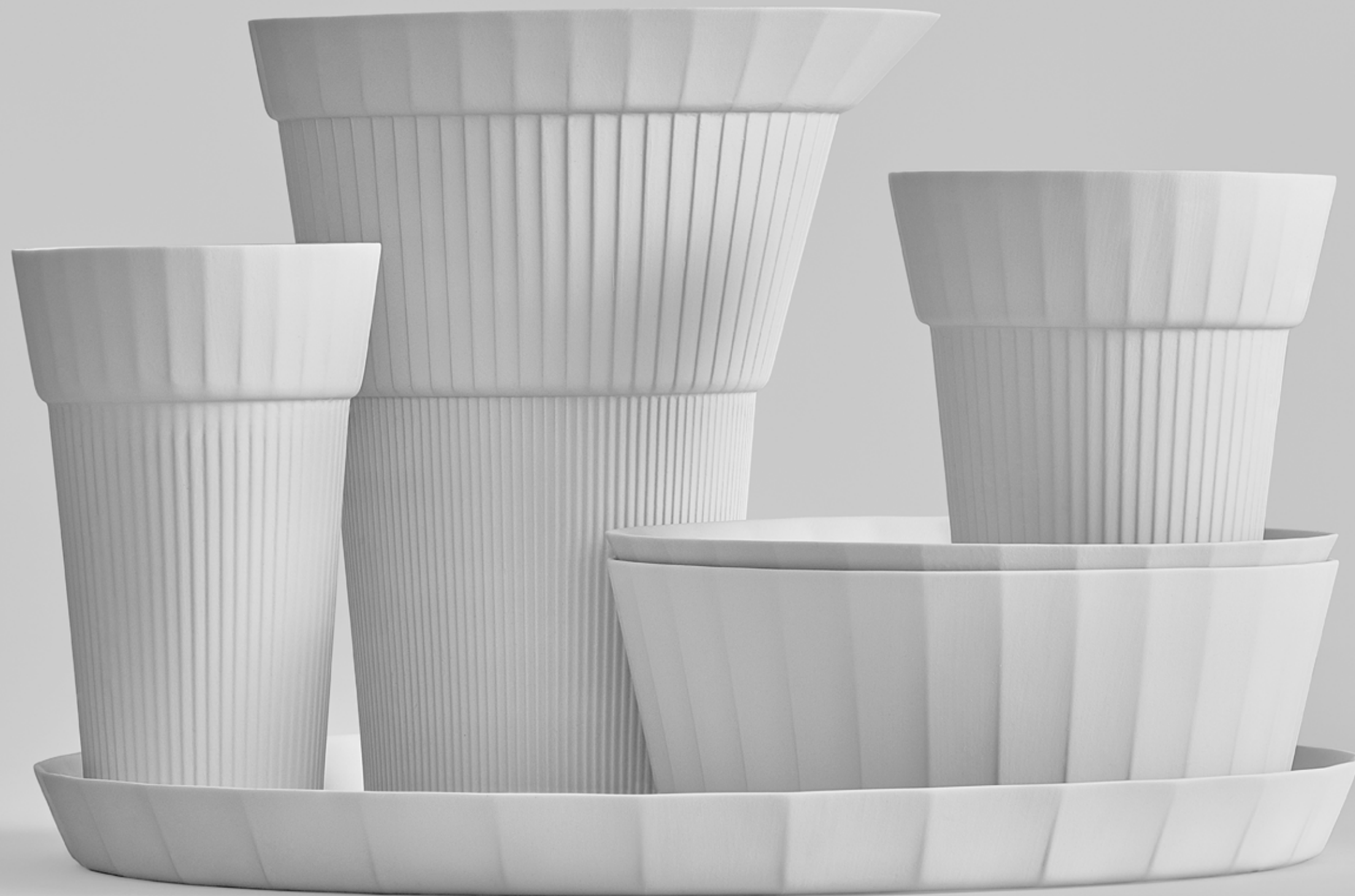
COMMONPLACE.NL

Curiosity Cabinet # 1, 2010.
Massief red-western cedernhout,
electronische componenten.
Foto: René van der Hulst

Lumière Cloud, 2015.
metaal, glas en elektronische
componenten.
Foto: Victor Hunt

Utsuà, universeel servies, 2017.
Porselein, glazuur.
Foto: Pim Top

Tijmen Smeulders

“Een gebruiksvoorwerp is geslaagd wanneer je functie, materiaal, kleur, textuur en vorm in de juiste verhoudingen bijeenbrengt. Als zij ‘versmelten’ ontstaat een samenhangend voorwerp dat zijn eigen functie vormgeeft”, zegt Tijmen Smeulders (1988). Zo gebruikte hij in de spiegel *Mirror* de reflecterende eigenschappen van gepolijst aluminium. “Door de gekozen afmetingen en vorm moet je je hoofd naar de spiegel buigen: pas dan kun je je spiegelen. Als de *Mirror* niet wordt gebruikt, heb je een interessant object.”

Het universele servies voor *Utsuà* bestaat uit multifunctionele kommen, schaaltes, borden, een karaf en een vaasje. De facetten in de huid veroorzaken een rijk schaduwspel, maar zijn niet louter decoratief: zij zorgen tegelijk voor grip en stevigheid. Het witporseleinen servies wordt industrieel geproduceerd in Arita, Japan.

TIJMENSMEULDERS.NL

Mirror, spiegel, 2013.
Gepolijst, massief aluminium.
Foto: Tijmen Smeulders

Sinuous, karpette, 2019.
100 % wol.
Foto: Kvadrat

Simone Post

Simone Post (1990) studeerde cum laude af aan de Design Academy Eindhoven en ontving de Dutch Design Award, Young Designer. Net als het succesvolle designcollectief Envisions dat zij hielp oprichten, zoekt Post samenwerking met fabrikanten. Voor Kvadrat ontwierp zij het *Sinuous* karpet, opgebouwd uit bundels garen van steeds vijf contrasterende kleuren. Zij maakte honderden proefstukjes om de juiste combinaties te vinden. De bundels worden samengebonden door garens in diezelfde kleuren. *Sinuous* lijkt monochroom en rustig, maar heeft een pointillistische, bijna zinderende structuur. De in dikte variërende koorden langs de randen versterken die levendigheid.

Duurzaamheid is voor Post essentieel. Voor Adidas verwerkte zij afgedragen sportschoenen tot karpette. Spelend met de strepen uit het bedrijfslogo ontwierp zij geraffineerde, dubbelzinnige structuren. Van veraf lijken zij zwart-wit, maar dichtbij blijken zij gekleurd.

SIMONEPOST.NL

Stripped Down Stripes, karpette, 2019.
Gerecycled plastic van oude sportschoenen.
Foto: Ronald Smits

Daan Brouwer

Het zilver van Daan Brouwer (1978) oogt organisch en vloeiend. Toch werkt hij meestal met geometrische vormen. In *Pas de Deux* zijn dat bijvoorbeeld gestapelde zeshoeken. De verbindende ribben zijn getordeerd, wat de dynamiek en reflectie verhoogt. Een extra reden om het ontwerp in zilver uit te voeren. De kandelaars lijken verschillend, maar zijn identiek. De golvende vlakken zorgen voor een dansante wisselwerking, versterkt door het kaarslicht.

In de *Transitie* bekervazen lopen meerhoeken in elkaar over: een vijfhoek verandert in een vijfpuntige ster, een zeshoek wordt een driehoek en een achthoek transformeert in een kruisvorm. Samen vormen zij een drieluk. Brouwer bewerkt zijn schetsen in de computer. Hij smeedt zijn stukken volgens eeuwenoude technieken, aangevuld met moderne procedés als 3D printen en puntlassen. Het geeft zijn werk een eigentijdse vormenrijkdom die vroeger onmogelijk was.

Pas de deux kandelaars, 2017.
Eerste gehalte zilver.
Foto: Daan Brouwer

Transitie, 3 bekervazen, 2015.
Eerste gehalte zilver.
Foto: Daan Brouwer

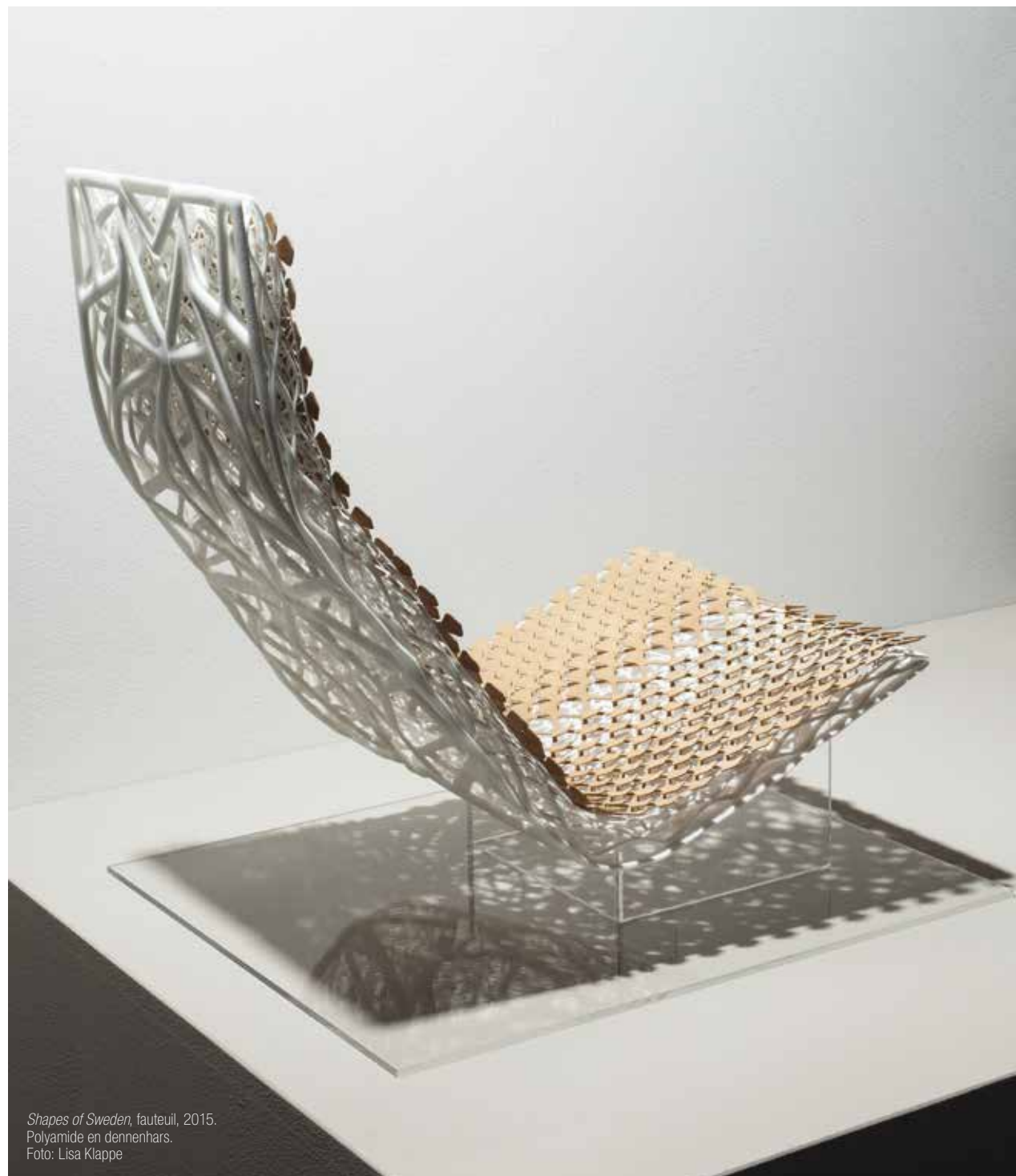

Lilian van Daal

De natuur is een onuitputtelijke bron voor Lilian van Daal (1988). De skeletstructuur van bijvoorbeeld eencellige organismen imiteert zij via 3D printing. Zo kan zij de structuur van een materiaal aanpassen en er al printend steeds andere functies in realiseren. Haar *Radolaria #1* fauteuil printte zij in samenwerking met Oceanz 3D uitsluitend in polyamide. Hij veert net zo comfortabel als een traditioneel meubel, maar gebruikt geen hout, stof, schuim, schroeven of lijm. Zo bespaart zij materiaal en arbeidstijd.

Ook *Shapes of Sweden* is geïnspireerd op de natuur. In dit project onderzocht Van Daal of zij dennenhars kon printen, om zo de veerkracht en stabiliteit van dit in Zweden overvloedig aanwezige materiaal in haar autostoel te gebruiken. Zij won er de Volvo Design Challenge 2015 mee.

LILIANVANDAAL.COM

Shapes of Sweden, fauteuil, 2015.
Polyamide en dennenhars.
Foto: Lisa Klappe

Radolaria # 1, fauteuil, 2018.
Recycled PA (EcoPowder Oceanz).
Foto: Lonneke van der Palen

Edible Growth, geprint tuintje, 2014.
Zaadjes, sporen en agar agar met voedingsstoffen,
3 prototypes in verschillende groeistadia.
Foto: Bart van Overbeeke

Chloé Rutzerveld

Chloé Rutzerveld (1992) verdiept zich in de toekomst van voedsel. Als afstudeerproject ontwierp zij *Edible Growth*, een kritisch project over het printen van voedsel. “We maken chocolade- en suikervormpjes, maar wat als we een ‘eetbaar tuintje’ printen? Met zaden, sporen en een voedingsbodem dat in vijf dagen uitgroeit tot een gerechtje?”

Haar *Future Food Formula* speelt met hedendaagse tuinbouwtechnieken in moderne kweekcellen. Telers beïnvloeden gewassen om bijzondere smaken, vormen en texturen te realiseren. Via ‘groeirecepten’ die de hoeveelheid licht, water en CO2 regelen en gebruikmakend van verschillende ‘lichtkleuren’. Hierop voortbordurend beschikt de toekomstige keuken wellicht over een kweekkas? De consument plant zaadjes, downloadt een groeirecept en bepaalt zelf hoe zijn of haar tomaat eruit gaat zien. Paars, oranje, rond, grillig? Of met extra veel vitamine C?

CHLOERUTZERVELD.COM

PS, wandkast, 2018.
Diverse soorten afval kunststof.
Foto: Functional Art gallery, Berlin

TPC, TPT, klapstoel en tafel, 2019.
Diverse soorten kunststof.
Foto: Functional Art gallery, Berlin

Théophile Blandet

Théophile Blandet (1993) bouwt met zaag en gasvlam sculpturale, plastic meubels. Voor zijn *PS* wandkast verzamelde hij laagwaardig, niet herbruikbaar wit afvalplastic. Variërend van chemisch plastic tot verpakkings- en decoratiemateriaal. Van iedere soort gebruikte hij de kenmerkende eigenschappen. Zo glijden de deurtjes van teflon soepel open. Blandet stelt filosofische vragen over het gebruik van plastics. Worden zij in de nabije toekomst verboden en zeldzaam? Zoals het ivoor en schildpad, waarmee zijn beroemde achttiende-eeuwse landgenoot Boule zijn superieure meubels inlegde, nu taboe zijn?

Momenteel snijdt, stapelt en last Blandet acrylplaten en cilinders tot tafels en stoelen. Deze bedekt hij met een extra laagje plastic zodat er een gletsjerachtig effect ontstaat. Een intensief proces omdat hij de 25 kilo wegende objecten tijdens het bewerken voortdurend kantelt.

THEOPHILEBLANDET.COM